

Ετοιμασία του λαού για νέα εθνική ήττα.

Γράφει ο Απόστολος Παπαδημητρίου.



Η τουρκική προκλητικότητα έναντι της χώρας μας εντείνεται από μέρα σε μέρα. Οι αντιδράσεις είναι ποικίλες. Κύκλοι μακριά από την εξουσία προβάλλουν την Τουρκία ως τον μεγαλύτερο διαχρονικά εχθρό της πατρίδας μας και τον σημερινό πρόεδρό της ως τον οραματιστή της επανασύστασης της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Καταφέρουν με την ανάλυση αυτή να καλλιεργούν αντιτουρκικά φρονήματα σε βάρος του τουρκικού λαού, ο οποίος και ανομοιογενής είναι και δεν ασπάζεται τον προβαλλόμενο από τον ηγέτη του μεγαλοϊδεατισμό. Η μεγάλη αδυναμία της ανάλυσης αυτής είναι ότι δεν λαμβάνει υπ' όψη τους ισχυρούς ρυθμιστικούς παράγοντες σε θέματα γεωστρατηγικής. Οι κατάρες κατά του «σουλτάνου» αφήνουν στο απυρόβλητο το διεθνές οικονομικό σύστημα και τα υποχείριά του, τις ισχυρές αποκαλούμενες χώρες.

Οι ασκήσαντες και οι ασκούντες την εξουσία στη χώρα μας ακολούθησαν και ακολουθούν μια εντυπωσιακή πιστότητα, παρά τις διαφημιζόμενες «ιδεολογικές» διαφορές, την πολιτική του Βενιζέλου για την απροϋπόθετη ενδυνάμωση των μεταξύ των χωρών φιλικών σχέσεων. Οι ηγέτες Βενιζέλος και Κεμάλ δεν εννοούσαν βέβαια τις μεταξύ των λαών σχέσεις, αλλά μεταξύ των εξουσιών των χωρών. Με την πάροδο του χρόνου αποδείχθηκε τραγικά εσφαλμένος ο εφησυχασμός στη βάση της αντίληψης ότι οι ελληνοτουρκικές διαφορές είχαν πλέον εκλείψει με την

φοβερή και μοναδική στην παγκόσμια ιστορία ανταλλαγή πληθυσμών. Οι διαρκείς τουρκικές προκλήσεις, όχι βέβαια χωρίς την παρασκηνιακή στήριξη των «συμμάχων» και «εταίρων» μας, μετά την ένταξη των δύο χωρών στο NATO και, επί πλέον, της δικής μας στην ΕΟΚ μαρτυρούν την παταγώδη αποτυχία της πολιτικής εκείνης. Οι μετέπειτα κυβερνήσεις αντί να τροποποιήσουν την πολιτική έναντι της Τουρκίας, προς αντιμετώπιση των διαρκών τουρκικών προκλήσεων, προσέθεσαν και νέα στοιχεία στη βάση της αποφυγής δήθεν των οξύνσεων. Καλλιέργησαν στον λαό μας τον μύθο ότι η Τουρκία είναι μεγάλη περιφερειακή δύναμη, στις θελήσεις της οποίας πρέπει διαρκώς να υποχωρούμε. Αυτό άλλωστε έχουμε συνηθίσει να κάνουμε, χωρίς να ενοχλείται το εθνικό μας φιλότιμο, απέναντι στους στρατιωτικούς, όσο και στους οικονομικούς μας εταίρους. Αυτή η αρχή στην άσκηση της εξωτερικής μας πολιτικής συνδέθηκε άρρηκτα με την αντίληψη της φτωχής και αδύναμης Ελλάδας, στην οποία η «μοίρα» έταξε διαρκώς να υποκύπτει, προκειμένου να επιβιώσει. Το κλίμα ηττοπάθειας επηρέασε στο έπακρο την ψυχοσύνθεση του Νεοέλληνα, ο οποίος τείνει να απολέσει πλήρως το εθνικό φιλότιμο, αυτό που οι κρατούντες είχαν απολέσει πριν από πολύ καιρό!

Βέβαια για να εμφανίζονται στοιχειωδώς αξιοπρεπείς οι ασκούντες την εξουσία τονίζουν ευκαιρίως ακαίριως ότι η χώρα μας, ως δημοκρατική, σέβεται απολύτως το διεθνές δίκαιο. Πέραν αυτού, ως ισότιμο μέλος (το ισότιμο ανορθώνει το καταρρακωμένο εθνικό φιλότιμο) ισχυρών διεθνών οργανισμών έχει ισχυρούς φίλους. Το ιδεολόγημα κλείνει συνήθως με την επωδό: Τα σύνορά μας είναι σύνορα και της ΕΕ! Ως διεθνές δίκαιο η ιστορία αναγνωρίζει διαχρονικά αυτό του ισχυροτέρου. Ήδη οι ισχυροί έχουν υποκαταστήσει τον όρο δίκαιο με τον όρο συμφέρον, το οποίο υπερασπίζονται καταπατώντας ασύστολα εκείνο που οι απλοί άνθρωποι εξακολουθούν να θεωρούν δίκαιο! Στις ημέρες μας είναι όχι απλά εμφανής, αλλά προκλητική η στήριξη της Τουρκίας, η οποία ενθαρρυνόμενη εντείνει την προκλητικότητά της. Οι ΗΠΑ, στα πλαίσια του NATO, σφυρίζουν αδιάφορα (βρείτε τα μόνοι σας). Η ΕΕ, με κυρίαρχο τη Γερμανία, αγάλλεται κατά τις συσκέψεις με τον Ερντογάν προς εξυπηρέτηση των συμφερόντων της. Βέβαια υπάρχει η διαφοροποίηση της Γαλλίας. Παρήλθε όμως ανεπιστρεπτί ο καιρός της αξιοπρέπειας της χώρας αυτής, αξιοπρέπειας που είχε ανακτήσει χάρη στον αξέχαστο στρατηγό της.

Η συμφωνία Τουρκίας Λιβύης έτυχε της σιωπηλής αποδοχής πολλών ισχυρών παραγόντων. Εμείς εμμένοντες στην αμυντική πολιτική, για

χάρη της ειρήνης, έχουμε λησμονήσει τις διαρκείς παραβιάσεις στο Αιγαίο, τη νύχτα των Ιμίων, την κυριαρχία του τουρκικού προξενείου στη Θράκη μας και επαναλαμβάνουμε κατά τρόπο κουραστικό τη διακήρυξη σεβασμού του διεθνούς δικαίου! Αυτή η εμμονή μας καλλιεργεί το έδαφος για προσφυγή στο διεθνές δικαστήριο. Βέβαια για την απόφαση αυτού μας προϊδεάζουν κορυφαίοι πολιτικοί παράγοντες, κυβερνητικοί και της αντιπολίτευσης. Είναι πολύ πιθανόν να χάσουμε, καθώς στο παρελθόν έχουμε αποδεχθεί δικαιώματα της Τουρκίας στο Αιγαίο. Αν χάσουμε, το και πιθανότερο, δεν θα χάσουμε, επειδή οι ισχυροί του πλανήτη είναι τουρκόφιλοι, αλλά επειδή εξυπηρετούνται έτσι τα συμφέροντά τους. Η εκχώρηση δικαιωμάτων στην Τουρκία συνεκμετάλλευσης στην ανατολική Μεσόγειο, με συρρίκνωση της ελληνικής ΑΟΖ, θα κατάστήσει κατά πολύ πιο οικονομική τη μεταφορά του φυσικού αερίου από το Ισραήλ στη Δυτική Ευρώπη. Η διά ξηράς όδευση είναι κατά πολύ πιο οικονομική από την υποθαλάσσια.

Και εμείς σε τί θα ωφεληθούμε από την προσφυγή, που θα καταρρακώσει επί πλέον το εναπομείναν εθνικό φιλότιμο; Η παρηγοριά ότι αποφύγαμε τον πόλεμο! Και δεν θα είναι μικρή με τον τρόπο που βιώνει ο Νεοέλληνας. Πιστεύω, και το γράφω με πόνο, ότι αν η κυβέρνηση απότολμούσε δημοψήφισμα με την επιλογή «προσφυγή ή πόλεμος», θα κέρδιζε την πλειοψηφία, ίσως και μεγάλη, του λαού μας! Ο εκμαυλισμός του Νεοέλληνα έχει εν πολλοίς συντελεστεί. Εκείνο που δεν μας απασχολεί σήμερα, αλλά οπωσδήποτε θα μας απασχολήσει στο προσεχές μέλλον είναι το ερώτημα: Θα πάψει η Τουρκία να προκαλεί διεκδικώντας τη Θράκη; Γράψαμε πριν για την κυριαρχία εκεί, με τη στήριξη Ελλήνων (;) πολιτικών, του τουρκικού προξενείου! Εκχωρήσαμε στους γείτονες μακεδονική εθνότητα και μακεδονική γλώσσα. Ίσως αποδεχθούμε και τουρκική μειονότητα στη Θράκη, όπως κάποιοι Έλληνες (;) ήδη έχουν αναγνωρίσει, αναθεωρώντες τη συνθήκη της Λωζάνης.

Και οι μετανάστες έρχονται πλέον με ρυθμούς άκρως ανησυχητικούς. Βέβαια οι ανερμάτιστοι διεθνιστές είναι αρκούντως καθησυχαστικοί και εμμένουν στην καταγγελία των διαμαρτυρομένων «στολιζοντάς» τους με άκρως υβριστικούς χαρακτηρισμούς! Υπηρέτες, με το αζημίωτο, του διεθνούς συστήματος εξουσίας οι της πολιτικής σκηνής εμφανίζονται συνεπείς στις υποσχέσεις τους προς τους πάτρωνές τους. Νεροκουβαλητές οι άλλοι, τυφλωμένοι οπαδοί ενός εκφυλισμένου στο έπακρο μαρξιστικού ή αναρχικού διεθνισμού, αδυνατούν να συνειδητοποιήσουν τον ρόλο των ισχυρών και των στην υπηρεσία τους δουλε-

μπόρων και ΜΚΟ στη μεταναστευτική κοσμορροή. Αλλά μήπως και οι πλείστοι από τους εθναμύντορες δεν είναι εξ ίσου τυφλωμένοι, όταν θεωρούν ως κυρίως υπεύθυνο για την πλημύρα τον Ερντογάν και αποφεύγουν επιμελώς να καταφερθούν κατά των κυρίως υπευθύνων, οι οποίοι θυσιάζουν ολόκληρους λαούς προς εξυπηρέτηση ωμών συμφερόντων τους.

Ήταν ανίκανη η προηγούμενη κυβέρνηση να φυλάξει τα θαλάσσια σύνορά μας, γι' αυτό και ανετράπη. Η παρούσα είναι πιο ικανή; Το πρόβλημα δεν είναι η αδυναμία φύλαξης των συνόρων μας, η όντως υπαρκτή. Το πρόβλημα είναι η έλλειψη ομοψυχίας στην αντιμετώπιση τρομακτικών για το μέλλον του ελληνισμού προβλημάτων. Και γιορτάζουμε εφέτος την επέτειο των 2.500 ετών από τις θαυμαστές ελληνοπερσικές συγκρούσεις στις Θερμοπύλες και στη Σαλαμίνα!

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»

Πηγή : www.antibaro.gr/article